THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

JUNE, 1924
VOL. V No. 10

THE GREATEST SELFISHNESS

Frequently we are asked by our Jewish brethren the following question. "Why do you endeavor to make converts, persuading Jewish people to accept Jesus? They say, "Why do we Jews let alone every religion? Let the heathen worship his idols. Let the Christian worship Jesus and we Jews will follow our old customs and traditions." This is the substance of a letter received a short time ago which voices the Jewish position toward mission work in general. Our answer to this is that it would be most selfish of us to keep to ourselves a good thing and not share it with our fellow men. We are even told in natural history that when the bee has found honey in a tree she returns to her nest and in her own way makes it known to her associates so that they all go and share in the good things found. If the insect is swayed by such instinct, how much more ought man, a moral agent, be moved by the love of God to give and to communicate to others all of the good gifts bestowed upon him by his Creator. We who believe in Christ as our Messiah and Redeemer and future King know from the Word of God, that he is true, holy, in whom dwelt bodily the fullness of the Godhead. Can there be anything better in this world or in the world to come? Thru Him we have the assurance of forgiveness for sins and eternal life; a most wonderful future which "Eye hath not seen nor ear heard, neither have entered into the heart of man, the things which God hath prepared for them that love him." 1st Cor. 2:9. Now could anyone think of any greator selfishness than this, to keep this good thing unto oneself and not tell others to have a share in it. We do not follow instructions of men but we are proving from the Word of God that this is true. But worldly people have never loved the Word of God. They always preferred to follow words of man. It is a fact that the inclination of the natural man is always to love darkness and not light, to call evil good, and good evil, to put bitter for sweet and sweet for bitter. Isa. 5:20. If in reality faith in the Lord Jesus our Messiah would be wrong and an evil thing, the heart of every man would passionately long for Him, but since the corrupt heart laughs at Him and does not want to recognize in Him the righteous Redeemer, it is a sure proof that He is good and that it is the will of God that we should believe in Him, for the sinful heart instinctively turns from the good. But there have always been a few chosen ones who have believed in the Word of God and therefore in the Lord Jesus Christ as their Saviour. There are such ones at present and there will be some in the future, even unto the second coming of our Lord Jesus Christ who will always choose to follow Him because we find it so written in the Word of God. We place the scriptures before our readers as follows:

PROVERBS 30:4

Let us now read Proverbs 30: 4 "Who hath ascended up into heaven, or descended? Who hath gathered the wind in his fists? Who hath bound the waters in a garment? Who hath established all the ends of the earth? What is his name, and what is his son's name, if thou can'st tell?" Here are several questions and the hardest of them reads:

"WHAT IS HIS SON'S NAME?"

You might be able to answer all the rest, but when it comes to the question about "His son's name," you will draw up your forehead and shrug your shoulders and close your lips as though you never could speak, and yet here it stands, the question of God about His son's name, gaining emphasis by the phrase: "If thou can'st tell?"

There are many children of Israel who, when they hear this question about His son's name read from the Old Testament, say at once: "This is in the Missionary's Bible, not in ours." You may assure them ever so often that the missionary has no other than the Jewish Bible, yet they will not believe. They think everybody is a fool but themselves. They ask: How can that be? and there the matter ends,for them. They argue thiswise:—Can God ask for the name of His son? This will mean that God has a son; but how can God have a son? Has he a wife? Therefore he settles the question by saying that this passage is only found in the Missionary Bible. But when it does happen that he looks up the passage in the Jewish Bible which his grandfather brought from Europe, and finds there the passage word for word, he finds another way out of the difficulty, he says: "Some missionary got hold of the Bible and smuggled in the words." With such wiseacres you cannot argue. But I hope that you, dear reader, will not repeat such nonsense. A Bible is a Bible, whether in your hands or in mine. There is not a word changed. "It is thy life" says God of it. But what a poor life for those who know nothing about it. The Jews ought to look upon the Bible as their life, but alas, how few know its truths. Up to his time Moses was the greatest man that ever lived, yet he prayed to God: "Make known unto me thy ways." Another great man in Israel, King David, prayed: "Open thou mine eyes that I may behold wondrous things out of thy law." But the modern Rabbis and scholars do not want to know the ways of God, nor do they care to see the wonders in His word. They have manufactured a word, a Bible of their own, doctrines and commandments of men. These are more sacred to them than the Word of God. Where do we find a scholar or Rabbi, who does understand and teach the Word of God aright? Men study the Old Testament here and there for the purpose of learning a purer Hebrew, or to get poetical inspiration, etc., but where are the men that study the Old Testament to find out how best to serve God, or how it is that God has left His people in exile for so long and what we are to do to be delivered? There are no such men in Israel. If we had such Rabbis and leaders they would have found out long ago that God has a Son and that this Son is our righteous Redeemer, Who would gladly accept and restore us, if we would repent and accept by faith God's unspeakable gift of redemption.

I thank God from the bottom of my heart that He opened my eyes to see the wondrous things in His law. For almost 30 years I lived in darkness like most of the Chassidim (a pious sect). I worried my brain night and day to understand the Talmud with all its sacred lore, but it never entered my mind to study the ways of the God of Israel and to try to understand what God has spoken through the mouths of the Holy Prophets. But four years ago (it is now 17 years) the Lord had mercy upon me and moved me to search the Scriptures, when I found our Redeemer, Jesus of Nazareth, David's son, and my Lord, blessed be His name! Now I can answer the question: What is His son's name? I know of a certainty that His name is Jesus of Nazareth. He it is whom God sent to redeem a sinful world, as it written: "He shall redeem Israel from all their sins." It is none other than Jesus of Nazareth, the Messiah, the Son of David, the King of the Jews, who liveth and reigneth forever.

But many a man may object:—Granted that God has a Son according to Proverbs 30: 4, yet this does not prove that the Messiah is His Son; God means perhaps some great angel, whilst the Redeemer may be a mere man. Have patience, dear brother, and we shall study the matter more closely. Let us read together the second Psalm, which all commentators admit refers to the Messiah. "Why do the heathen rage and the people imagine a vain thing?" This word translated "people" means the Jews as well as the Gentiles; for God used the same word when He said to Rebecca that one nation of her descendents should be stronger than the other, (Gen. 25: 23) as was true of Jacob and Esau. He designated Jacob by the same word as Esau. So does David prophecy by the Holy Ghost that both Jews and Gentiles shall rise up against the Msssiah.

(To be Continued)

ב"ה דורך זייערע זינד. אזוי ווי ס'הייסט אין ישעיה נ"ט: "כי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם". ד"ה, נייערט אייערע זינד האבען געמאכט א צווישענשייד צווישען אייך און צווישען גאט", און אז אידען דארפען זיך באקעהרען און תשובה טהון. דער מיסיאָנער רעדט דברי אלהים חיים. ער צייגט אן פון די ביבעל (תנ"ך) אז נור דורך ישוע המשיח קען קומען די אידישע גאולה וישועה. איהם הערט מען אבער ווי המן הערט דעם גראגער. און אויף איהם זאגט מען גאר אז ער איז אַ אנטיסעמיט. איהר הערט: אויף'ן אנטיסעמיט זאגט מען אז ער איז אַ אידענפריינד און גיבען איהם די וואוטס, און אויף'ן אמת'דיגען פריינד זאגען זיי אז ער איז זייער שונא. "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע"!

"חזו מהתלות", גיבט אונז געבלאפטע וויזיאָנען, זאגט מען צו די רעדנער, און עס זיינען טאקע דא אסאך אידישע רעדנער אין ניו יארק און אין אַלע אנדערע מקומות וועלכע רעדען טאַקע צו אידען גלאַטיגע קאַמפּלימענטען. בכן, ווי פיין און עדעל קלוג און גוטהערציג אידען זיינען. זיי זאגען אבער קיין איין ווארט וואס אידען זיינען נישט און וואָס עס פעהלט אידען, נעמליך, ישוע המשיח, דער שר שלום. (ישעיה ט) וועלכער זאָגט אין יוחנן י"ד: את שלומי אני נתן לכם...." דאס דרש'ענען זיי אבער נישט, נייערט חניפות און אָהן ממשות'דיגע ווערטער. אויף אזאַלכע רעדנער קלאגט טאקע גאט ב"ה אין ירמיה ח: "וירפו את שבר בת עמי על נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום". יאָ, אזוי איז נעביך געווען דער אידישער טרויריגער מצב אין די צייטען פון די נביאים, און אזוי איז עס אויך ביי אידען נאך היינט.

זעהענדיג אז ס'איז ניטאָ קיין איין אמת'דיגער געטרייער פאסטוך צווישען אידען, ווייל גאָט רופט זייא אָן "רעים מאבדים ומפצים את צאן מרעיתי", האט גאָט געשיקט דעם אמת־געטרייען פאסטוך, ישוע המשיח, וועלכער איז ניט געקומען מיט חניפות און מיט קאַמפּלימענטען צו אידען, נייערט, ער האט זיי געזאגט אז זיי זיינען פארדארבען, און דארפען אויפ'ס נייע געבוירען ווערען. (יוחנן ג)

זעהט איהר ליעבער לעזער, ווען אידען זאלען יאָ אויפ'ס נייע געבוירען ווערען, און דעם הייליגען משיח מקבל זיין אין איהם צו הערען אזוי ווי גאט זאגט דורך משה רבינו "אליו תשמעון". (דברים י"ח) יאָ, דאַמאָלס וואלט קיין חוצפה קיין גאוה און קיין חניפה מעהר געווען צווישען אידען. אידען וואלטען געווען באמת גרויס צווישען פעלקער. זיי וואלטען געווען די "בני אל חי" דורך ישוע המשיח, אזוי ווי מיר לייענען אין יוחנן א, 12: "ואלה אשר החזיקו בו נתן כח בידם להיות בנים לאלהים".

גרויסע אידען

דיעזעם בילד שטעלט פאר דעם גרויסען איד רעוו. חיים ליפשיץ, פון ווארשוי, פוילען.

מר. ליפשיץ איז געבוירען און אויפגעצויגען געווארען ביי זעהר פרומע עלטערען. זיין פאטער איז געווען א גרויסער חסיד און א "רבי־פאהרער", און ער פלעגט אויך זיין חיים'ן מיטנעמען צום רבין כדי ער זאל דארט ווערען א גרויסער איד. און ווי מיר וועלען שפּעטער זעהן איז טאקע דארט בייִם רבין געווען די התחלה פון זיין גרויסקייט אין

רעוו. חיים ט. ליפשיטץ

ישוע המשיח.

חיים'ס פאטער האט געהאט א קרעטשמע און האט פערקויפט משקה. ווי געוועהנליך פלעגען דאַרט אריינקומען פערשידענע מענשען, גוים און חסידים, צו מאכען א "לחיים". דער פאטער האט אבער ניט באמערקט אז צווישען דיא בעזוכער איז אויך אָפט דאַ איינער, א שעהנער יונגער קריסט, וואס איז דארט דוקא ניט אריינגעקומען צו טרינקען, ווייל א קריסט טרינקט נישט שארפע משקאות, נייערט ער פלעגט אריינצוקומען זיך זעהן מיט חיים'ס עלטערע שוועסטער וועלכע זיינען געווען פארליעבט איינס אין ס'אנדערע.

ווען חיים'ס פאטער האט פון דער מאַדערנער ליעבע ערפאהרען האט זיך דאַרט אנגעטהון חשך מצרים. מ'האט געבעטען מיט גוטען, מ'האט געסטראשעט מיט כל'ערליי פרעניות, מ'האט ניט געשוינט דעם "שטעקען מיט'ן רימען". און ווען דיא אלע זאכען האָבען ניט געהאָלפען, איז מען ענדליך געפאהרען צום רבין מיט א פדיון און א קוויטל...

דאַמאָלס האט מען ווידער חיים'ן מיטגענומען און האט צוגעהערט ווי דער פאטער וואלט וועלען אז דער קריסט זאל כאַטש א מיתה משונה איינעמען אײדער ער האט חתונה מיט זיין טאָכטער. דער רבי האט איהם אבער צורעכט געוויזען, בכן, מ'טאהר קיינעם נישט שעלטען, מ'דארף ליעב האָבען יעדען מענש, בפרט די "חסידי אמות העולם", נור וואזשע דען, ער וועט סתם מתפלל זיין אז גאט זאל זיך מרחם זיין.

חיים'ן איז אָבער דאַמאָלס טיעף אין הארצען אריין דעם רבין'ס ווערטער אז "מדארף ליעב האָבען יעדען מענש. (גאנץ אנדערש ווי ער האט געהערט פון זיין פאטער, דעם פערביסענען פאנאטיק) האָט ער אנגעהויבען צו קוקען אויף זיין שוועסטערס געליעבטען מיט אנדערע אויגען. ער איז געווען דער איינציגער וואס האָט געהאט א גוט ווארט פאר זיין שוועסטער אין איהר קריטישער צייט.

ס'פארשטעהט זיך אז חיים האָט דערפון קיין האניג געלעקט. מ'האָט איהם באלד "משנה שם" געווען. מ'האָט איהם נישט אנדערש גערופען ווי "משומד", און ער האט אויך שטארק געליטען דערפאר.

בינו לבינו האט זיך אונזער גרויסער איד גוט בעקאנט מיט זיין שוועסטערס געליעבטען און פון איינער געשפּרעכען מיט איהם האט ער זיך אויך בעקאנט געמאכט מיט'ן אמת'ן קריסטענטום, וואס האט באמת גאָר קיין שייכות מיט'ן קאטוילישען קריסטענטום. און אָט דאס וואלטען אידען דוקא זעהר נעטיג בעדארפט וויסען. ווייל אזוי באלד אידען וועלען וויסען אז ישוע המשיח האט גאר א שייכות מיט אונז אידען מיט'ן אידישען תנ"ך און מיט דער אידישער גאולה, וועלען אידען אויך אין איהם גלויבען אַלס דעם איינציגען פודה ומציל, און וועלען במילא אויך האָבען א תשועת עולמים.

אונזער גרויסער איד האט אויך פון דעם יונגען קריסט בעקומען א ברית חדשה און עס פלייסיג געלעזען און אין דריי וואכען צייט האט ער ביי זיך זיכער געוואוסט און געגלויבט אז "ישוע" איז דער משיח בן דוד באמת ובתמים. דאָס אור הגנוז מששת ימי בראשית האט איהם אריינגעשיינט טיעף אין דער נשמה אריין. ער האט אנגעהויבען צו פארשטיין די סודות התורה אין דעם משיח וואס איז ביז דאַמאָלס צו איהם געווען — ווי עס איז צו פיעלע אידען נאך עד היום — א חידה און א סוד.

דער סוף איז געווען, אז זיין שוועסטער האט טאקע יאָ געהייראט מיט דעם קריסטליכען יונגען מאן, און חיים האָט געמוזט לגמרי עוקר זיין און האט אנגעשפּארט אזש אין פעטערסבורג וואו דיא השגחה האט איהם ווידער צוזאם געבראכט מיט א קריסטליכען געשעפטסמאַן ביי וועם ער האט א קורצע צייט באשעפטיגונג געקרוגען און האט פון איהם נאך מעהר געלערענט דאָס תנ"ך און דאס ברית חדשה.

פון דארט איז חיים אוועק נאך דייטשלאנד וואו ער איז מיט די הילף פון דעם פעטערסבורגער קריסט אריין אין קאלעדזש, זיך פערטיג צו מאכען לעבודת הבורא יתברך. פון וואו ער איז שפּעטער ארויסגעקומען מיט'ן טיטל "רעווערענד". אונזער גרויסער איד האט זייט דאַמאָלס זעהר פיעל געריזט און פיעל געארבייט לטובת ישראל. אָבער זייט אסאך יאָהר איז ער געווען דער סופּעראינטענדענט פון א גרויסע מיסיאָן וואו ער האָט אונאויפהערליך גע'דרש'נט צו מאסען אידען די בשורה טובה פון ישוע המשיח. זיינע הארציגע דרשות האבען אויך שטארק אויסגענומען ביים אידישען עולם און פיעלע זיינען אויך דורך איהם געווארען בני אל חי, מאמינים בישוע המשיח, ית"ש.

אונזער גרויסער איד איז אָבער ניט אָבגעקומען מיט דרשות אליין, נייערט ער האָט אויך זעהר פיעל אויפגעטהון פאר אידען. דער שרייבער פון דיעזע ציילען האט אליין בייגעוואוינט, וויפיעל אידען עס האבען ביי איהם בעקומען עסען און שלאפען און אנדערע שטיצע בסבר פנים יפות. און פיעלע פאמיליען האט ער אויך אויסגעהאלטען מיט כל הצטרכות שבעולם. און ניט נור אין לאָנדאָן האָט ער אַזוי־פיעל אידען אונטערשטיצט, נייערט אויף זיינע רייזען, וואו דער שרייבער האָט איהם ווידער איינינגע מאָל געטראָפען, ספּעציעל אין לעמבערג, האָט ער אויך מיט אַ ברייטער האַנד אַסאך אָרעמע אידען געהאָלפען מיט ראטה און טהאָט.

קומט צו אונזערע פערזאמלונגען

פרייטאג נאכט 8 אוהר — פיר מענער און פרויען

זאנטאג נאכט 8 אוהר ..... פיר מענער און פרויען

עלילת דם און דער "טאג"

אנטער דיעזען הויך־שרייענדען קעפל האט דער "טאג" אנגעשריבען אן עדיטאריעל אין זיין אויסגאבע פון אפריל 27, אין וועלכען ער איז מרעיש עולמות מיט א נייעם עלילת דם.

יענער עדיטאריעל ענטהאלט עפעס אזאלכע ווערטער און אויסדרוקען וואס פאסען זיך לגמרי נישט צום רעדאקטאר פון טאג, ווייל ווי מיר האבען ענטנומען פון זיינע אנדערע עדיטאריעלס, האט ער אמאל געלערענט א שטיקעל גמרא, און דערפאר קענען מיר ניט משיג זיין וויאזוי א תלמיד חכם קען עפעס אזאלכע ווערטער שרייבען. מיר גיבען דא א קורצען אויסצוג פון יענעם עדיטאריעל:

"דער בייזער גייסט פון עלילת דם האט זיך שוין באוויזען אויך דא אין אונזער אייגען אמעריקא. איהר גלויבט עס ניט? מיר וואלטען עס אויך ניט געגלויבט. אבער א פריינדליכע לעזערין פון טאג, האט אונז צוגעשיקט א פאמפלעטיל וואס דערצעלט א מערקווירדיגע געשיכטע פון דעם אנטיסעמיטיזם אין אמעריקא.

"עס דערצעהלט אז די היגע אנטיסעמיטען האבען דערגרייכט צו אזא חוצפה, אז זיי העצען אפען אז אידען מוזען האבען בלוט, זיי קענען אהן בלוט ניט אויסקומען. זייער רעליגיע פאדערט עס.

"דער צאצקעדיגער מחבר האט זיין בלעטעל בעטיטעלט מיטן נאמען "דעם אידענס זוכען נאך בלוט פאר א כפרה" וואס איז אין גרונד גענומען נאך א געפעהרליכער שטיק אנטיסעמיטיזם ווי די בעקאנטע עלילת דם.

"ער זאגט, אז בלוט איז דער פונדאמענט פון דער אידישער אמונה. אז די גאנצע אידישע תורה איז געבויט אויף בלוט. עס איז איצט פאר אייך די פסח־וואך, און ווי אזוי וועט איהר דעם פסח אבהיטען? איהר וועט טאקע אויסרוימען דאס חמץ. איהר וועט עסען מצה. איהר וועט געהן אין שוהל דאווענען. אבער ניט דאס איז ביי גאט דער עיקר. גאט האט נישט געזאגט אז ווען איך וועל זעהן דאס חמץ אויסרוימען אדער אייך זעהן עסען מצה, נייערט: "ווען איך וועל זעהן דאס בלוט וועל איך אייך אריבער געהן". איהר מוזט האבען בלוט!.

און אויב אידען קענען ניט האבען קיין כפרה ווייל זיי האבען מעהר ניט קיין בית המקדש און קענען ניט פארגיסען קיין בלוט, טא זאלען זיי זיך שמד'ן און גלויבען אין יעזוס'ען ווייל ער איז דאס שעפס פון גאט וואס האט פארגאסען זיין בלוט כדי מכפר צו זיין פאר די זינד פון דער מענשהייט.

"וואס איז אייגענטליך יענער מחבר", פרעגט דער עדיטאר פון "טאג", אם שלום פון זיין עדיטאריעל? "איז ער א פאנאטישער מיסיאנער, א פארביסענער אנטיסעמיט, אדער ביידע צוזאם? איינס איז אבער זיכער, אז ער איז א ליגנער און אן עם הארץ, ווייל ניט נור האט די אידישע אמונה ניט געפאדערט קיין בלוט, נייערט זי האט פערהאסט יעדע פארם פון בלוט פערגיסונג און די נביאים האבען זיך שטארק געבייזערט אויף די קרבנות וואס זיי האבען געוואלט אבשאפען". דא ענדיגט דער עדיטאריעל.

צוערשט מוזען מיר דא באמערקען אז עס איז באדווירען אז אלע אידישע שרייבער פון "בלעטער" קריכען פשוט אויף גראדע ווענט אום צו געפינען אירגענד ווא א פריטשיפקע, דרויף ארויפצוהענגען דאס ווארט "אנטיסעמיט". אזוי ווי איינער וואס בליקט דורך א פארויכערטעם גלאז זעהט ער אלעם פאר זיך געל און שווארץ. אזוי טהון אויך די פראפעסיאנעלע שרייבער, זיי טהון זיך אן דונקעלע אויגענגלעזער און זעהען אלעם אנטיסעמיטיש און שרייען דאס אויס מיט מאגאפאנען פון זייערע שפיין דעכער. זייערע בלעטער זיינען אזוי אנגעפילט מיט דעם ווארט "אנטיסעמיטיזם" אז ס'ווערט שוין אבשטויסענד זייער בלאט אין דער האנד צונעמען. האבען זיי שוין מעהר קיין אנדער מאטעריאל פיר זייערע בלעטער נור "אנטיסעמיטיזם"?!

צווייטענס, איז זעהר טרויריג אז דער "טאג", ווי שוין געזאגט – א תלמיד חכם, זאל טרעטען גאטס ווארט אונטער זיינע פיס. גאט האט בפירוש געזאגט אין ויקרא י"ז: "כי הדם הוא בנפש יכפר", ד"ה, אז נור דאס בלוט פון קרבן קען מכפר זיין פאר די זינד. קומט אבער דער "טאג" און זאגט, אז דאס הייסט "בלוט־פערגיסונג", און אז דער וואס ציטירט דעם פסוק אזוי ווי גאט האט איהם דיקטירט דורך משה רבינו, איז א פערביסענער אנטיסעמיט. אזוי וויל דער "טאג", און געהט טהוט איהם עפעס דערפאר.

עס פרעגט זיך, וואו איז דעם "טאג'ס" הכמה צו דענקען אז ער קען מענשען צום נארען מאכען און זיי איינרעדען אז בכן, ווען מ'גלויבט אזוי ווי גאט זאגט, אז "כי הדם הוא בנפש יכפר", מאכט מען דערמיט אן עלילת דם אויף אידען. גיבט עס דען נאך א גרעסערע באליידיגונג צו די לעזער פון "טאג" אלס דיעזע אטאקע אויף זייער שכל? מר' "טאג". איהר וואלט דאך באדארפט צו פערשפרייטען "ליכט" צו אייערע לעזער אזוי ווי אייער נאמען "טאג" רעפלעקטירט, צום סוף זעהט זיך גאר ארויס אז: "היום ההוא יהי חשך"! (איוב ג') איהר דרשענט גאר עפעס א פארשימעלטען און א פינסטערען עלילת דם...

מר' עדיטאר. איהר זענט דאך עפעס פילאנטראפיש געניגט און ווי איהר האט מעהרערע מאל אליין געשריבען גלויבט איהר דאך אז אלע מענשען זאלען האבען גלייכע רעכטע, סיי אידען סיי קריסטען. און איהר ווייסט דאך מסתמא די סטאטיסטישע ציפער אז עס גיט א דריטע טייל פון דער מענשהייט, 500 מיליאנען מענשען, וועלכע גלויבען יא אין דעם "כי הדם הוא בנפש יכפר", פשיטו כמשמעו, אזוי ווי גאט האט געזאגט. זיי, די גלויביגע קריסטען פילאזאפירען ניט דריבער און מאכען ניט מיט'ן גראבען פינגער, אז טאמער ניט. זיי רופען דאס אויך ניט אן "בלוט פערגיסונג", א בעליידיגענדען אויסדרוק. געגען גאט, אזוי ווי איהר טהוט. יא, זיי דרש'ענען פון דעם בלוט ביי זייערע פערזאמלונגען און שרייבען דאס אין זייער ליטעראטור, קומט דאך אויס אז דאס וואס איהר רופט אן "עלילת דם" איז גאר א שטארקער אנגריף אויף די 500 מיליאן קריסטען וואס גלויבען יא אין דעם בלוט פון די קרבנות וועלכע זיינען נאטירליך געוועזן א פארבילד צו דעם קרבן המשיח וואס האט זיין בלוט פארגאסען פאר די זינד פון דער מענשהייט, יא, אויך פאר אייערע זינד. מר' עדיטאר, אויב איהר וועט נור דרין גלויבען. נון פארוואזשע פראקטיצירט איהר ניט אייערע פרינציפ פון גלייכהייט? פארוואס נעמט איהר אייך ניט אן די קריווודע פון 500 מיליאנען מענשען וועלכע זיינען אין א סכנה פון "עלילת דם"?.

זייט אבער וויסען מר. "טאג", אז די תורת ד' פון "כי הדם הוא בנפש יכפר" ברענגט קיינעם ניט אין קיין סכנה, ווייל "תורת ד' תמימה משיבת נפש". עס איז נור די פראגע, צו וועם עס איז א משיבת נפש ווייל "צדיקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם". (הושע י"ד).

ניין, די נביאים וועלכע גאט האט געשיקט צום אידישען פאלק, האבען ניט אבגעשאפט די קרבנות. זיי האבען נור איבערגעליפערט גאטס ווארט וועגען דעם ענין פון קרבנות. פרעגענדיג די אידען: "למה לי רוב זבחיכם יאמר ד'" (ישעיה א') ווייל דאס אידישע פאלק אין אלגעמיין האבען מיסברויכט דאס קרבן. זיי האבען געבראכט א קרבן אויף די פריהעריגע עבירות און גלייך נאכדעם אויפ'ס ניי געזינדיגט אויף'ן סמך ווידער צו ברענגען א קרבן. זינדיגען – און א קרבן, א קרבן – און זינדיגען. אט אזוי האבען זיי חוזק געמאכט פון גאט און פון זיין געבאט.

זיי זיינען געווען אזוי מגושם'דיג אז זיי האבען ניט געקענט און ניט געוואלט פארשטיין גאט'ס רחמנות און זיין ליעבע, מיט דעם וואס ער האט איינגעוויליגט אנצונעמען אן אונשולדיג לעמעלע פאר זייערע זינד. גאט האט אמאל געזאגט "ונפש החטאת היא תמות", (יחזקאל י"ח) ממילא קומט זיך דעם זינדיגען מענש דער טויט, ר"ל; האט אבער גאט געזאגט צום חוטא: ניין, איך וויל נישט דיין טויט, איך וועל צונעמען א כפרה, א סובסטיטוציע, פאר דיר, נעמליך א לעמעלע.

גאט האט געדענקט, אז ווען דער זינדער וועט צוזעהן דעם טויט פון אן אונשולדיגעם לעמעל פאר זיינע זינד, וועט דאס צוברעכען זיין שטיינערן הערץ און וועט מעהר ניט זינדיגען. זיי האבען אבער אין זייער מגושם'דיגען צושטאנד גאנץ אנדערש געדעכענט, בכן, אז גאט עסט גאר דאס פלייש פון די קרבנות און דער חוטא טהוט גאר מיט דעם קרבן א טובה דעם רבונו של עולם. זיי מאכען איהם א סעודה דערמיט. עפעס א מין "באנקעטעל". דערפאר האט ער געזאגט דורך די נביאים אז ער דארף ניט זייערע סעודות.

שפעטער האט גאט ב"ה אבער נאך איין מיטעל געגעבען דעם "עם קשה עורף". גאט אליין האט געבראכט א קרבן פאר אונזערע זינד. ניט מעהר קיין לעמעלע, וועמעס טויט האט ניט מעהר אויסגאיבט די געווינשטע ווירקונג אויף דעם שטיינערן הערץ. אום צו שאפען אין דעם חוטא א "לב נשבר" נייערט, ער האט אונז געגעבען א מענש פאר א קרבן, ישוע המשיח דעם קדוש ישראל. אפשר וועט דאס מענשליכע קרבן ווירקען אויף דעם חוטא, ווען ער וועט זיך באדענקען אז דער גרעסטער צדיק האט געמוזט ליידען פאר זיינע חטאים, אזוי ווי ס'הייסט אין ישעיה נ"ג: "וד' הפגיע בו את עון כלנו", דאמאלס וועט דעם חוטא'ס הערץ געריהרט ווערען און תשובה טהון.

איצטער מר. עדיטאר און סתם לעזער, וועט איהר שוין פארשטעהן דעם סוד פון די קרבנות ווי אויך פון דעם אמת'ן קרבן ישוע המשיח. ישראל קען נור געהאלפען ווערען א תשועת עולמים דורך דיעזען איינציגען מיטעל וואס גאט האט אונז געגעבען נעמליך, ישוע המשיח וועמעס בלוט איז פארגאסען געווארען לכלה הפשע ולחתם הטאת, ולכפר עון ולהביא צדק עולמים. (דניאל ט, 24)

THE SHEPHERD OF ISRAEL
PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד.23

א מאנאט'ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price 50 Cents A Year | Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews 27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y. | JUNE, 1924 VOL. V No. 10

א רב אן־אנטיסעמיט

דאס קלינגט עפּעס ווי א פּאראדאקס, סטייטש א רב זאל גאר זיין אן אנטיסעמיט, א שונא ישראל? דאס איז דאך עפּעס "שני הפכים בנושא אחד"! ווי קענען דען דיעזע צוויי כאראקטערע: פיהרערשאפט פון א אידישער געמיינדע און פיינדשאפט צום אידישען כלל, האנד אין האנד געהן? קען דען פייער מיט וואסער הארמאנירען? וויאזוי זשע דען קען א רב זיין אן אנטיסעמיט?

דאך, האבען פראסטע אידען און אידישע שרייבער דאס אונז געוואלט איינרעדען אז מיר זאלען גלויבען אין אזא אונמעגליכע צוזאמען־גרופּירונג פון מענשליכע אנלאגען. — א רב אן אנטיסעמיט?

איהר וועט דאס אבער בעסער פארשטעהן ווען מיר וועלען אייך איבערגעבען דעם גאנצען ענין דערפון:־

אין האווערהיל, מאסס, איז דא א רייכע אידישע קהלה וועמעס מנהיגים, האבען איינגעלאדענט א רב צו דרש'ענען אין זייער שוהל פרייטאג נאכט. לכבוד שבת.

ווי עס ווייזט אויס, איז דער רב א ריכטיגער בעל דרשן וואס האט קיין מורא פאר מענשען, און רעדט צו דער זאך.

לויט ווי עס איז אונז איבערגעגעבען געווארען האט דער רב אין זיין דרשה שטארק באטאהנט די עולה וואס אידען באגעהען מיט דעם וואס זייערע ווייבער טראגען אזויפיעל צירונג אויף זיך, פיעל מאל איבער זייער יכולת. זיי געהען נאך דעם פארשווענדערישען סטייל. זיי צייגען ארויס זייער רייכטום אין דער עפענטליכקייט. זיי טרייבען דערמיט פיעל מאל זייערע מענער צו באנקראט. און ועל כלם, דאס זיי זיינען דערמיט גורם אז אנדערע מענשען, ניט אידען, זאלען זיי האסען פאר דער נארישער חוצפה א. ז. וו."

מיר קענען זיך לייכט משער זיין מיט וואסארא פייער דער רב האט יענע דרשה געהאלטען און דעם עולם שטארק אבגע'מוסר'ט. עפּעס אומגעפעהר אזוי ווי די נביאים האבען אמאל גערעדט.

זייט דעם רב'ס דרשה אין האווערהיל, האט זיך שוין אבגעטהון אויף טיש און אויף בענק. מ'האט מרעיש עולמות געווען, באשר, דער רב איז אן "אנטיסעמיט". ווייל ווען ער זאל זיין א פריינד צו אידען וואלט ער דאך ניט ארויס געקומען מיט אזאלכע זלזולים אויף אידען. מ'האט גע'טענה'ט און פּובליצירט באשר, ווי קען אימיצער מאכען אזאלכע בלבולים אויף אידען? אידען זיינען דאך א הייליג פאלק! אן עם קדוש!

יענע האווערהילער אידישע קהלה האט זיך אליין געשטעלט אין דער בחינה פון קרח'ן. קרח האט אויך אמאל גע'טענה'ט, בכן: "כי כל העדה כלם קדשים ומדוע תתנשאו על קהל ד'". ד"ה, די גאנצע קהלה זיינען דאך הייליגע פרומע מענשען, פארוואס זאלט איהר העכער שטעהן איבער גאטס געמיינדע? מיר קענען שוין אליין אונזער שטעטל באשטעהן.

אמת, יענער אלטער קרח איז טאקע שוין לאנג איינגעזונקען געווארען, אבער "ובני קרח לא מתו". קרח'ס קינדער זיינען ניט איינגעזונקען, און נייע קרח'לעך וואקסען תמיד אויף, ווי שוועמלעך נאך א רעגען. און אט אזאלכע דולדען נישט א גוט ווארט אדער א גוטע עצה פון אן אמת'ן בעל דרשן וואס רעדט לטובת ישראל. יא, אזוי־נאך איז בייא יענע קהלה "קדושה" פארבליבען, אז ס'איז יא פאראן א מעגליכקייט, אז א רב זאל זיין צו דערזעלבער צייט אי א רב און אי אן אנטיסעמיט, אלץ ווייל ער האט געהאט קוראש ארויסצוקומען פאר דער ריכטיגקייט.

זעהט איהר ליעבע לעזער, די וואס גלויבען אין ישוע המשיח, סיי אידען סיי ניט אידען, קומען ניט אין גאטעס הויז אויסגעפּוצט מיט גאלד און דיאמאנטען. אין ברית חדשה, טמותיים א, קאפּיטעל 2, לייענען מיר: "די פרויען זאלען זיין מיט גוטע מדות און מיט א מאס זיך צירען. ניט מיט גאלד, פּערל און טייערע קליידער, נייערט מיט מעשים טובים...." אדרבא, געהט אירגענד־וואו אריין אין א פּראטעסטאנטישען מקום קדוש, אויב איהר וועט דארט זעהן די בלישטשענדע בריליאנטען אויף די פרויען!

די פרויען וואס גלויבען אין ישוע המשיח געבען בעסער אוועק דאס געלד וואס די צירונג דארף קאסטען, אדער צו ארעמע מענשען פאר עסען און נויטיגע קליידונג, אדער צו פארברייטען גאטס תורה אין דער וועלט. אט דאס איז די בעסטע צירונג פאר'ן מענש וואס וועט מיט איהם מיט־געהן לאחר מאה שנים. אט דאס איז די ריכטיגע חכמה פון א מענש. ווייל "ראשית חכמה יראת ד'". מ'שטיינס געזאגט וואס קען דען דאס בליאסקעדיגע צירונג נאר פּראדוצירען, א חוץ גנבים און האלדאפּניקעס וואס לויערען דרויף און דאדורך שטעלט מען אויך דאס לעבען אין געפאהר! יא, עס פּראדוצירט אויך די פער'עיפוש'טע חוצפה און אבשייליכע גאוה אין מענשליכע הערצער איבער וועלכען עס הייסט אין משלי ט"ז, 5: "תועבת ד' כל גבה לב".

נו איז שוין א וואונדער אז אזא חברה וואס שמוקען און צירען זיך מיט די גלאנצעדיגע שטיינער, קענען דאס ניט צו־הערען און ווערען ברוגז אויף אזוי איינעם וואס קומט און מוסר'ט זיי דאפיר און צייגט זיי דאס גרויסע אומרעכט דערפון.

דאס דערמאנט אונז אן דער צייט פון ענדע פון ערשטען בית המקדש (ישעיה ג') ווען אידישע פרויען האבע געטראגען זילבער גאלד און דימענטענע צירונג וועלכעם האט זיי אזוי שטארק פערהארטעט דאס הערץ אז ווען גאט האט צו זיי געשיקט נביאים האבען זיי, ניט נור ניט געוואלט די נביאים צוהערען, נייערט זיי זיינען געווארען מלא כעס וחמה אויף די נביאים, און מאנכע זיינען אויך, בחרפּתנו, גע'הרג'עט געווארען פון אידישע הענד. דאס פאלק האט גע'טענה'ט: "איהר נביאים, איהר זאלט אונז קיין נבואות זאגען, נייערט רעדט צו אונז גלאטע זאכען". (ישעיה ל. 10) יא, אונזערע אמאליגע עלטערען האבען אויך ניט געוואלט צוהערען ווערטער וואס האט חלילה באריהרט זייער כבוד, אזוי ווי ס'הייסט דארט "חזו מהתלות": וואס איז די בעסטע איבערזעצונג אין אידיש: "רעדט צו אונז בלאפס"!. און עד היום הזה זיינען אידען אזוי צו געוואוינט אז מ'זאל זיי בלאפען, און וואס גרעסער דער בלאפער איז, מעהר ליעבט מען איהם.

דאס זעהט מען אמבעסטען בולט ארויס בעפאר עלעקשאן. אן אנטיסעמיט אין הארץ, א שונא ישראל לויפט פאר אן אמט און בעדארף נויטיג דעם אידישען וואוט, קומט ער אויף א אידיש באנקעטל און האלט דארט א ספּיטש ריהמענדיג זיי און זינגענדיג א לויב געזאנג צו אידען, בכן, אידען זיינען דאס בעסטע און דאס שעהנסטע פאלק אין דער וועלט. אידען וואס ווייסען ניט, אז ער האט פיינד א איד מיט זיין גאנצער טריפה'נער נשמה. אז ער האט זיך נור פיר היינט דעם פעלץ אומגעדרעהט, און מארגען וועט ער דערזעלבער זיין וואס נעכטען, לאזען זיי זיך פון איהם בלאפען, ווייל ער באנוצט שעהנע אנגענעהמענע פראזען, און מאכט דעם אידישען פאלק גרויסע קאמפּלימענטען, איבער דעם גיבען איהם אידען דעם וואוט בסבר פנים יפות און ער ווערט אויך עלעקטעט.

ווען א מיסיאנער קומט אבער צו אידען, און צייגט זיי ווי ווייט זיי זיינען אבגעשיידען פון גאט

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.